

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. dubna 2016 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jarmily Loffelmannové a soudců JUDr. Václava Kašíka a JUDr. Aleny Makovcové odvolání obžalované xxx, nar. xxx, podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp.zn. 1T 114/2015 ze dne 17.2.2016 a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř. se napadený rozsudek zrušuje a podle § 259 odst. 3 tr.ř. se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaná

xxx ,

nar. xxx, bytem xxx

se podle § 226 písm. b) tr.ř.

zprošťuje obžaloby ,

kterou jí bylo kladeno za vinu, že dne 1.7.2015 kolem 18,30 hod. v Praze 1, v ulici Na Můstku nedaleko budovy č. 12, napadla nstržm. xxx, příslušníka Policie České republiky, služebně zařazeného v oddělení hlídkové služby Obvodního ředitelství Policie Praha I., který byl oblečen do služebního stejnokroje příslušníka Policie České republiky a který zde prováděl v rámci bezpečnostního opatření "Islám" služební zákrok proti xxx, nar. xxx, který spolu s několika

dalšími osobami neuposlechl opakované výzvy policistů učiněné jménem zákona a směřující k dobrovolnému opuštění daného prostoru, jímž vedla plánovaná trasa průvodu konkurenčního shromáždění, přičemž nejprve nstržm. xxx vulgárními výrazy nabádala, aby od zákroku upustil, aby mu poté skočila na záda a udeřila jej pěstí pravé ruky do levé strany zad v oblasti levé lopatky a následně plnou vahou svého těla nalehla na jeho levé rameno,

čímž měla spáchat

přečin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku.

Podle § 229 odst. 3 tr.ř. se poškozená Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy, se sídlem v Praze 4, Kongresová 2, odkazuje s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byla obžalovaná xxx uznána vinnou přečinem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, kterého se dopustila dne 1.7.2015 kolem 18.30 hod. v Praze 1, ulice Na Můstku, nedaleko budovy č. 378/12, kdy napadla policistu xxx, oblečeného do služebního stejnokroje příslušníka Policie ČR, který zde prováděl spolu se svým kolegou xxx služební zákrok proti xxx, jenž spolu s několika dalšími osobami neuposlechl opakované výzvy policistů směřující k dobrovolnému opuštění daného prostoru, přičemž nejprve policistu xxx a jeho kolegu vulgárními výrazy nabádala, aby od zákroku upustili, a posléze se zezadu přiblížila k policistovi xxx, tomuto skočila na záda a plnou vahou svého těla nalehla na jeho levé rameno, a tím mu způsobila pohmoždění levého ramenního kloubu, kteréžto poranění si vyžádalo následnou pracovní neschopnost jmenovaného v době od 2. do 9.7.2015, tedy způsobila mu lehké poranění přechodného charakteru. Za to jí byl uložen trest odnětí svobody v trvání 1 měsíce, jehož výkon jí byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku, a povinnost k náhradě škody poškozené Policii ČR v částce 1.979,- Kč.

Proti tomuto rozsudku podal včas a řádně odvolání státní zástupce, jenž před odvolacím soudem však odvolání vzal zpět, a obžalovaná, a to proti všem jeho výrokům.

Soud hodnotil důkazy zcela povrchně a jednostranně. Důkazní rozpory neodstraňoval a současně některé závěry vyslovil v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Je patrné, že svědek xxx se zákroku policie nijak nebránil a byl odnášen a napůl vlečen z místa zásahu. Zásah proti svědkovi xxx jako takový nebyl nezbytný a nebyl ani věcně důvodný. Podle dostupných údajů netvořily sedící osoby reálnou a neobejitelnou překážku druhému průvodu. Policie nepostupovala hodnotově neutrálně a bez předpojatosti. Soud provedl důkaz opatřený nezákonným postupem (týká se to druhého znaleckého posudku z oboru zdravotnictví), jak odvolání podrobně rozebírá. Tento důkaz a důvodnost jeho provedení navíc soud nesprávně posoudil v kontextu existence důkazu jiného (jiného znaleckého posudku), neodstranil logické rozpory mezi posudky a oba posudky pak soud nesprávně hodnotil jako celek. Nesprávně tak vyšel z posudku druhého a nikoli prvního. O takto zjištěný skutkový stav soud opřel významnou část skutkové věty, která ovšem nebyla v obžalobě, a soud tak porušil zásadu obžalovací. Soud do skutkové věty napadeného rozsudku totiž přidal prvek, který není nijak zastoupen v obžalobě, a který zní tak, že obžalovaná „způsobila pohmoždění levého ramenního kloubu, kteréžto poranění si vyžádalo následnou pracovní neschopnost jmenovaného v době od 2. do 9.7.2015, tedy lehké poranění přechodného charakteru“. Soud tedy při úvaze o míře intenzity společenské škodlivosti vzal v úvahu významný skutkový prvek, který nebyl součástí žalovaného skutku. Soud nesprávně právně hodnotil zákonnost zásahu, který měl být výkonem pravomoci úřední osoby, a to jednak v obecné rovině z hlediska aplikovatelnosti této otázky ve vztahu k případné trestní odpovědnosti útočníka, a stejně tak v právním hodnocení konkrétního zásahu policie. Pokud je zásah nezákonný, tedy zcela ultra vires, nepožívají ti, kdo jej činí, ochrany úřední osoby podle trestního zákona. Zásah policie nelze za žádných okolností hodnotit jako zákonný. Obžalovaná má za to, že policie při svém zásahu, který předcházel konfliktu, za který je souzena, nepožívala ochrany úřední osoby. Soud nesprávně hodnotil otázku případného excesu dílčího prvku zásahu policistů xxx a xxx s odhlédnutím od otázky zákonnosti zásahu jako celku. Případný exces přitom vstupuje do subjektivní stránky skutku a současně může nastolit okolnost vylučující protiprávnost. Zásah policistů xxx a xxx proti tomu, kdo se nebrání, byl zjevně excesivní, neboť taková osoba nemůže být surově zakleknuta na krk tak, že je jí přitom zlomen zub. Soud nesprávně hodnotil případné liberační právní skutečnosti mající základ v ústavním pořádku, především v ustanovení článku 23 Listiny základních práv a svobod, podle kterého mají občané právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny. Rozsudek je v mnoha otázkách neodůvodněný a nepřezkoumatelný, soud se dopustil věcné svévole, a

obžalovaná ze všech těchto důvodů navrhuje, aby odvolací soud po zrušení napadeného rozsudku ve věci rozhodl sám a obžalovanou zprostil obžaloby podle ustanovení § 226 písm. b) tr.ř., protože žalovaný skutek není trestným činem.

Městský soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr.ř. napadený rozsudek a jemu předcházející řízení z hlediska vytýkaných vad a zjistil, že odvolání je důvodné, neboť ve věci byl porušen trestní zákoník. Odvolací soud nebude řešit oprávněnost a přiměřenost zásahu policie, neboť předmětem jeho činnosti je pouze posouzení žalovaného skutku. Přesto okolnosti, za nichž byl žalovaný skutek spáchán, je nutno zmínit, neboť mají na jeho posouzení bezprostřední vliv. Z hlediska objektivního není sebemenšího důvodu zákrok policie na místě z hlediska legitimacy zpochybňovat - každý, kdo dostane pokyn od policie, aby určité veřejně přístupné místo opustil, je povinen výzvy uposlechnout, a ne výzvu svévolně ignorovat, jako tak učinila obžalovaná a její společníci. Oprávněnost výzvy nemůže přímo v daném čase a místě posuzovat adresát této výzvy, zda tedy s výzvou souhlasí nebo ne, a na podkladě vlastního úsudku rozhodnout, zda se tedy výzvě podřídí nebo ne. Důvodnost a oprávněnost výzvy (jako každého jiného policejního úkonu) může podléhat následnému přezkumu (od úředního až třeba po občanskou veřejnost) - jinak by byla popřena operativnost a jakákoli funkčnost činnosti policie. Tato obecná úvaha však nevylučuje, že obžalovaná nemohla mít na policejní zákrok osobní názor již na místě, což sice nesmělo mít vliv na objektivní průběh zákroku, ale má to vliv na subjektivní stránku žalovaného konkrétního činu, a tím i na jeho závažnost, a tu odvolací soud při posuzování této konkrétní věci v úvahu vzít musel. Pro každého laického občanského pozorovatele (a tím spíše pro obžalovanou, která vnímala přímo na místě, že předmětem zákroku policie je její přítel xxx) musí být hluboce demoralizující, když policie (pravděpodobně takticky, prozíravě a pohodlněji) zasáhne nikoli proti větší skupině agresivních výtržníků vyhrožujících jiným lidem šibenicemi, oprátkou a smrtí oběšením, ale proti několika zcela pokojným protidemonstrantům pokojně sedícím na zemi, byť sedět na zemi na Václavském náměstí v centru hlavního města Prahy není také standardní chování. Jestliže pak policista razantně zasáhne proti příteli obžalované, „svede“ ho na zem, zaklekne ho u hlavy, když prokazatelně dokonce při tomto zákroku dojde k vyražení zubu přítele obžalované, mohla obžalovaná tento způsob zákroku policie vyhodnotit odůvodněně za nepřiměřený a zapochybovat, zda poškozený xxx svou pravomoc úřední osoby vykonává v souladu se zákonem a zájmy občanské veřejnosti, jejíž vůle prvotně zákony tvoří. Za této situace pak dochází ke kontaktu obžalované s policistou. Všechny

tyto okolnosti výrazně snižují společenskou škodlivost jednání obžalované.

Z hlediska objektivního, jak vyplývá především z videozáznamu, je patrné, že obžalovaná se ze zadu vrhá na poškozeného, aby pomohla svému známému, nepochybně nikoli proto, aby poranila policistu. Obžalovaná policistu v podstatě objala na jeho zádech, na videozáznamu není patrný žádný úder apod. Obžalovaná je okamžitě od poškozeného odtažena jeho kolegy, jediným kontaktem s levým ramenem poškozeného je zaznamenaný kontakt ruky jiného policisty odtažujícího obžalovanou. Druhý znalecký posudek právě hovoří o možnosti vzniku zranění poškozeného při tahu jeho ramene dozadu. Vznik poranění policisty není znakem skutkové podstaty žalovaného přečinu, ale jistě má výrazný vliv na hodnocení společenské škodlivosti činu. Ať už poškozenému zranění vzniklo nebo nikoli, a čím vinou, šlo o zranění minimálně závažné. Pokud ve věci existují rozporné znalecké posudky, kdy ten první hovoří jasně o tom, že při skutkovém ději zachyceném na videozáznamu shlédnutém znalcem, nemohlo zranění diagnostikované především na základě subjektivních stesků poškozeného vzniknout, je třeba tuto situaci vyhodnotit vždy ve prospěch obžalované ve smyslu zásady *in dubio pro reo*. Závěrům znalce Adámka (první znalecký posudek) pak plně odpovídá i z laického pohledu videozáznam, který si před svým rozhodnutím shlédl i odvolací soud. Policista xxx na „útok“ obžalované nijak nereaguje, v důsledku něho se ani nepohne, i po něm pokračuje úplně stejně ve své činnosti spočívající v pacifikaci demonstranta, bez sebemenší reakce na údajné bolestivé křupnutí v rameni. Navíc při demonstracích, na rozdíl od jiných společenských situací, jsou určité drobné konflikty či kontakty mezi demonstranty navzájem nebo mezi demonstranty a policisty společensky akceptovatelné a předvídatelné, pakliže nevybočí z rámce minimální závažnosti.

Neuposlechnutí výzvy policisty, nestandardní chování obžalované spočívající v záboru části Václavského náměstí nestandardním sezením na veřejném prostranství, a maření zájmu policie předejít střetu dvou názorově protichůdných demonstrujících skupin by bylo možno případně posoudit jako přešůpek v pravomoci správního orgánu, jak vhodně uvedl státní zástupce u jednání odvolacího soudu. Vzhledem k okolnostem uvedeným výše a vzhledem k tomu, že obžalovaná však byla již téměř rok podrobena působení trestního řízení, má odvolací soud za to, že takový její „postih“ je již dostatečný. Proto odvolací soud nepostoupil trestní věc příslušnému správnímu orgánu, aby tento posoudil, zda skutek je či není přešůpkem, ale sám rozhodl o tom, že obžalovaná se podle § 226 písm. b) tr.ř. zprošřtuje obžaloby, neboť žalovaný skutek jí kladený za vinu není trestným činem. Odvolací soud je přesvědčen, že toto své

rozhodnutí učinil v souladu s trestním řádem, byť se tak výrazně odchýlil od posouzení věci soudem prvního stupně, neboť od skutkových zjištění soudu prvního stupně se vlastně neodchýlil, pouze jeho skutková zjištění z hlediska právního posoudil jako méně závažná, resp. bagatelní pro naplnění skutkové podstaty trestného činu (jde tudíž o odchýlné právní posouzení, nikoli o odchýlná skutková zjištění bez provádění vlastního dokazování).

V závislosti na výroku o vině pak bylo rozhodnuto ve smyslu § 229 odst.3 tr.ř. i o uplatněném nároku na náhradu škody ze strany poškozené Policie České republiky.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku n e n í další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozsudku lze podat **dovolání**. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného. Obviněný může podat dovolání pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Může tak učinit pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

V Praze dne 28. dubna 2016

JUDr. Jarmila Loffelmannová, v.r.

předsedkyně senátu

vypracoval: JUDr. Václav Kašík

Za správnost vyhotovení:

Petra Lerchová